

Dekeln z bizat

Tom Chalupa

Hedvika Landová

Tom Chalupa
Hedvika Landová

Dekeln v bizar

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy:

Nelegálním šířením se dopouštíte velkého hříchu. Tento skutek bude navždy vepsán do vaší duše a v říši mrtvých se za něj budete zodpovídat. Bacha na to!

Na knize Pekelný bizár spolupracovali:
Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat
Redakce a korektury: Hedvika Landová
Autor: © Hedvika Landová (www.milujemecestinu.cz)
Autor: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)
Vydal: © Tom Chalupa

Elektronické vydání první, prosinec 2024

ISBN: 978-80-908741-3-8 ePub

ISBN: 978-80-908741-4-5 mobi

ISBN: 978-80-908741-2-1 pdf

Privírám těžká víčka ještě víc. Krčím nos. Ještě ne! Vždyť je sobota! Ruku naslepo natahuji směrem k nočnímu stolku a šát-rám. Na mobilu vypínám budíček. Melodii Set Fire to the Rain od Adele začínám nenávidět. Nemilosrdně ničí snění o přenád-herné budoucnosti. Vnímám jemné bubnování deště do stříšky nad terasou. Vůbec se mi nechce vstávat. Proč jsem si vlastně nastavila ten debilní budík?

Obracím se na levý bok, zaujímám pozici plodu a snažím se znovu vplout do prozářených snů. Líbezně znějící klapání pod-patků po mramorové dlažbě kouzelného zámečku v Karibiku přeruší zaťukání na můj mozek. To se moje druhé já hlásí s při-pomínkou. Aha, tak proto dnes nemůžu spát do aleluja. Být vy na mém místě, asi byste z postele vystřelili jako náboj z kanónu a zastavili se až za hranicí maximálního doletu. Já nemůžu. Čeká na mě velká role, životní, za niž chci obdržet oprávněné ocenění. Toužím se totiž mazlit s odměnou za perfektně propracovaný, naprosto dokonalý plán.

Otevírám oči. Probleskne mi hlavou: *Vypadá stejně jako před mým usnutím?* Nadzvedávám vedlejší příkrývku. Ostřím probou-zející se zrak. Tý vado, ten vršek je teda fialovej a ta křečovitá ruka, co ho drtí. Ta scéna mi připomíná vraždu z kříšťálově čisté nenávisti. Naběhlý penis už nikdo k životu neprobudí. Však ani jeho majitele ne. Jaký uvidím výraz v ksichtu toho nevděčného parchanta?

„Nééé!“ hystericky ječím a vymršťuji se do sedu. V rukou prudce muchlám zlatavé povlečení. Nemrkám. Co to do hajzlu má být? Kde je manžel? Proč místo něj leží totálně mrtvý Os-ka, moje zářná budoucnost, dávný léčitel neukojitelného chtíce s neskutečnou výdrží? Vždyť to z chlapů, před kterými jsem kdy roztáhla nohy, uměl nejlíp. Co si bez miláčka počnu?

V nočním kompletu opouštím koupelnu. Voda dál crčí do vany a pára stoupá vzhůru. V horké lázni mi to totiž myslí nejlíp. S ještě nevstřebaným šokem odcházím otevřít. Který vůl zvoní o víkend tak brzo ráno? Ještě bouchá, jako by hořelo.

„Já ty dveře vyrazím, ty děvko!“ doléhá ke mně manželův rozzuřený hlas.

Úplně zdřevěním. V posteli leží ztuhlý milenec a ten, co by měl správně převzít jeho šedivou barvu, na mě řve. Do hajzlu, to se svět zbláznil? Ničemu nerozumím. Co mám proboha dělat? Pisklavým hlasem zvolám vypocenou výmluvu: „Nemůžu najít klíč!“

„Je zaražen v zámku!“ štekne Milan, padesátiletý nechutně bohatý podnikatel v realitách, a prudce nakopne dveře.

Po zádech mi stéká stresová kapka potu. Ztěžka polykám. Přece nejsem blbá! O půlnoci manžel Milan naposledy vydechl. Vytrěštěnýma očima mě předtím prosil o pomoc. Nepatřím k nelidům, na cestě do pekla jsem ho doprovázela chápavým, vlídným pohledem. Chudáčka jsem konejšila, že z něho za chvíli veškerá pozemská tíha spadne. Svědomí mi nedovolilo se k plešounovi zachovat chladně. Však za ty přetřpěné tři roky s ním získám hromadu prachů vyšší než Říp, možná i Sněžka.

Z Milanova jmění by věky vyžilo tisíce a tisíce rodin. Jsem na peníze opatrná, nemíním se dělit. Možná poskytnu malou útěchu jeho bývalé ženě Janě, která z luxusní zlaté klece vypadla s holým zadkem. Porušení předmanželské smlouvy se jí krutě vymstilo. Dospělý syn a sedmnáctiletá dcera se postavili proti otci. Opatrně jsem rozfoukala plamínek zášti, až vypukl požár, který lana pevné rodiny spálil na prach. Zbyla nenávist potomků, hněv otce a zdrcená Jana v blázinci.

Nepřemlouvala jsem zuřícího Milana, aby někoho vydědil, to slovíčko mi neuváženě vyklouzlo z úst. Chytil se možnosti

sám. Zobal mi z ruky, však jsem před svatbou bez mrknutí oka podepsala stejnou smlouvu jako jeho bejvalka. Asi ještě tvrdší. Holt podcenění druhého se nevyplácí, může se to krutě vymstít. Počkala bych ještě rok, ale Milanův syn obrátil, sypal si popel na hlavu a navrhoval otci zakopat válečnou sekeru. Akutní hrozba snížení výšky obří hromady prachů, zaslouženého dědictví budoucí zdrcené vdovy, mě nenechala v klidu. Naplánovanou akci jsem uspíšila...

Otočím klíčem a bojácně poodstoupím. Dveře se vmžiku rozrazí a dovnitř vtrhne chlap ve značkovém obleku, v obličejí rudý jako vydrážděný krocan. Milan zahuláká: „Koho tady máš, ty kurvo? Zabiju ho!“

Kuňknu: „Nikoho živýho... Stala se hrozná věc...“

Neposlouchá mě, hned letí do ložnice. Prostorným luxusním bytem na prestižní adrese se v okamžení line nejsilnější možný řev: „Ty hajzle! Ty se budeš válet v mých peřinách? Ty si ho budeš klidně dál honit?“

Třesu se. Do uší mi doléhá ozvěna tupých ran. Pátá, šestá, sedmá... Najednou nastane úplný ticho. Paralyzovaná stojím u otevřených dveří k protějšímu výtahu. Naše soukromé patro obýváme jen sami dva. Děším se. Co bude následovat?

„On nedejchá,“ sotva zaslechnu. „On je úplně ledovej...“

Zavřu dveře, zamknu a se sklopenou hlavou pomalu kráčím k místu hrůzy. Cestou kontroluji tmavě modré nehty na nohou. Toulám se vzpomínkami k Oskarovi, k překrásnému milování, ke spoustě fantastických orgasmů. Už s ním nezažiji jediný, i když teď v naší posteli leží vzrušený. Nemíním se přeměnit na úchylného nekrofila. Před manželem už vůbec ne.

„Co to do hajzlu má bejt?“ uvítá Milan můj příchod do ložnice. Třesoucí se prstem ukazuje na mrtvolu.

Chvilí hluboce dýchám. Přemýšlím, jestli nebude lepší zahrát omdlení a neprobudit se až po příjezdu doktorů nebo policajtů. Na druhou stranu, jak by v tomto případě Milan zareagoval?

Nesepnulo by mu? Neletěla bych nakonec z jedenáctého patra dolů? Ne po požárním schodišti, pěkně jako ptáček, jen teda bez peří a křídel.

Letím nezadržitelně dolů! Mám doprovod. Avšak ne nebohého miláčka Oskara.

Zavrhl jsem před čtvrthodinou hloupé omdlení a snažila se stvořit pohádky o pomstě konkurence vůči manželovi. Bohužel mi mozek nesloužil moc dobře. Ono když chlap objeví v posteli dvakrát stejného milence, pokaždý s jinou manželkou, červ pochybností prostě začne vrtat. Nepodržely mě okna. Výmysl, že by jimi Oskar vlezl tajně dovnitř, nezabral. V přízemí snad. Když já chtěla mít úžasný výhled a nikoho nad sebou. Však jak mi kámošky závidí. Ony s doživotní hypotékou na krku, já v pouhých devětatdvaceti za vodou. Člověk se má držet dole. Chabému možnému vloupání Milan taky neuvěřil.

Propukly minuty jednostranného obviňování a řevu. Ve finále házení všeho možného, co Othellovi přišlo pod ruku, těžítko rozbilo skleněné pole na terase. V ten moment jsem vůbec nepřemýšlela, jestli dole někoho náhodou nezraní. Utekla jsem před dalšími letícími předměty na venkovní terasu pokropenou deštěm. Naše poslední patro skýtá skvělé soukromí před čumily. Pod námi se nachází přes víkend pusté kanceláře... Ten nápad přišel snad s pudem sebezáchovy. Nikdo by mě při akci nemusel vidět.

„Řeknu ti... úplnou pravdu,“ vyškvtala jsem. Zadkem jsem se zapírala o poslední zábranu v pravém koutu terasy. Dokonalá past. Zuřivec se ke mně blížil. Cekla jsem: „Někdo mě vydírá.“

„Další žvást?“ zavrčel Milan. Zůstal stát u kraje terasy. Na pleš mu dopadaly kapky sílicího deště a rozprskávaly se.

Nechápala jsem, proč takový bezpáteční hajzl vyšiluje nad nějakou hloupou nevěrou. Ale bála jsem se ho, pořádně. Jedno mi

bylo jasný: Buď budu žít já, nebo on. Trochu se uklidnil. Ruka s keramickou soškou mu klesla ke stehnu. Asi se mě nechystal zabít, ale já jeho jo. Z manželství by mě vykopli bez jediné koruny, což by pro mě znamenalo konec života.

„Necháš mě projít dovnitř?“ zakňourala jsem. „Ukážu ti ty důkazy o tom vydírání. Jde o něco z mé minulosti.“

Milan přikývl. Nenávist mu ale z očí nezmizela.

Za Milanovými zády chybí skleněné pole, roztříštěné po nárazu těžítka. Manžela míjím, využívám příležitosti a strčím do něj. Ten blb se stačí levačkou spojit s mým předloktím. Medvědí stisk rozhodl. Marně se snažím zachytit druhého skleněného pole.

„Ty svině jedna,“ zadrmolí Milan při míjení desátého patra.

„Srabe,“ vycedím do jeho ustrašeného ksichtu. „Ani zdechnout nedokážeš sám.“

Nemilosrdná, neodvratná smrt zřejmě může za následný nepochopitelný dialog.

„Zamkla jsi byt?“ stará se osmý nejbohatší obyvatel republiky desítky metrů od rozmáznutí na asfaltu.

„Jasně že jo. Nejsem ty!“ vyhrknu. Pleskla bych se dlaní do čela, ale spojenec v nevyhnutelném osudu už mi pevně svírá obě ruce. Provinile pípnu: „Nechala jsem puštěnou vanu.“

„Ta nepřeteče, je tam přepad,“ poučuje mě Milan při prosvištění kolem osmičky.

„A kdes byl vůbec v noci?“ vypálím otázku, která mi do hlavy vklouzla už dřív.

„S Janou jsme vzpomínali na minulost. Žil jsem s ní dvacet let, to nevymažeš z paměti,“ přizná se bezelstně a zazubí se.

„A mně budeš vyčítat jeden blbej úlet? Ještě k tomu nucenej, s vyděračem.“

„Mám na tebe chuť,“ zacukruje Milan a předvede mi chťíč v očích.

„Já na to mám taky chuť,“ přitakám a vykloním hlavu nad jeho rameno. „Stihneme to?“

Plešoun se stará: „Kolik zbývá dolů?“

„Pět pater.“

„To stihneme dvakrát...“

Do podvědomí mi proniká píseň Set Fire to the Rain od Adele. Trhnu sebou. Žádnou bolest necítím. Pravou dlaní hladím hebkou látku povlečení. Po bubnování deště do stříšky nad terasou ani památka. Opatrně zvedám víčka. Naše ložnice. Vydechuji úlevou. Zdál se mi hnusný sen! „Zmlkni, krávo!“ štěknu při vypínání budíku na mobilu. No jo, strach ve mně ale zůstává. Bojím se natočit hlavu k levé půlce postele. Děším se pohledu na miláčka Oskara s vyhaslým životem. Sbíráám odvahu.

„Díky, Bože,“ hlesnu vděčně. Vedle mě leží manžel jako pomalu každé ráno. Neodolám a nazvedávám jeho příkrývku. Prostupuje mnou další upokojení. Všechno je v pořádku! „Fuj!“ zhnuseně zvolám při doputování puchu do nosu. Za to může jeho svěrač. Zadívám se radši na obličej nepřírozené barvy, kontrolovuji šedivé, nehybné oči. Poslední ujištění, že plán probíhá bez zádrhelů. Debilní sen! Asi ataka stresu z dnešního důležitého dne. Možná taky pozůstatek dvou prášků na spaní.

Pokleknu na posteli a naposled Milanovi předvádím divadlo. Rozepnu si vršek stříbřitého saténového kompletu a spodek shrnu ke kolenům. Navždy mlčícího vyzvu: „Podívej, tohle v pekle už neuvidíš, kreténe! A taky už od tebe nebudu uslintaná, ty prasáku!“

Rozpustilost končí, představení začíná! Čile se stavím na nohy a odcházím k zabudované obří skřini ve stěně. Ke kompletu

přidám kalhotky a strčím do nich přichystanou vložku. Na nic nesmím zapomenout. Skáču zpátky na postel. Mrtvola se trochu pohne. „Nevrť sebou!“ provokuji kasičku.

„Née!“ vypišťím nejhlasitěji, jak dokážu. Na ulici by mě mohl někdo zaslechnout. Třeba vítaný svědek. „Milanéé!“

Do minutky z terasy hystericky řvu: „Pomóóc, pomóóc!“

Jak jsem předpokládala, podezřelou smrt boháče přijela řešit taky kriminálka. Pro sichr. Dvě hodiny od odchodu záchranářů se mi představuje zavalitý kapitán Moudrý. Kolečko na hlavě se mu leskne potem. Potkat ho na ulici, zařadím jej k adeptům na bezdomovce. Trochu mi připomíná poručíka Columba ze známého seriálu, mého učitele, rádce k dokonalému zločinu. Ne, žádný zločin, společnost jsem zbavila jednoho z největších lumpů v republice. Záslužný čin. I matka by mě pochválila, i když dceru nechce už nikdy vidět. Zvlášť po svatbě s Milanem, lidským odpadem, který jí posral život a tatů dostal na patologii.

Kapitán Moudrý brebtl další tichý dotaz: „Proč si to váš manžel jako to...?“ Odmlčí se a prostřednictvím poklepávání propiskou o zápisník hledá vhodné slovo.

„... dělal sám, masturboval,“ doléhá k nám z ložnice hlas chlapa v nějakém ochranném obleku. Diriguje další tři zahalené kolegy, kteří poklidným tempem putují prostorným pokojem sem a tam.

Stojím s kriminalistou na chodbě, zády ke studené naději na bezstarostný život. Snad podvacáté popotáhnu, kapesníkem si následně otřu nos a smutně odpovím: „Já jsem včera nemohla.“

Moudrý nakrabatí čelo a hlemýžďím tempem nadnese: „Jako s manželem jste nechtěla... to?“

Z ložnice letí: „Ty vole, Matěji, to by docvaklo i mému dvacíletému synovi. Paní má asi své dny, ne?“

Přemáhám chuť se hlasitě rozřehtat, ale vypadnutí z role by pro mě mohlo znamenat hrozbu vězeňského mundúru.

Podivný kriminalista povážlivě rudne. Strnule zírá do zápisníku s klikyháky a nespokojeně mlaskne. Vypotí další perlu: „Takže jste s manželem nemohla... to, protože jste právě měla... to?“

„Menzes,“ doplním piánko a přemýšlím, jestli přede mnou nestojí padesátiletý panic.

„Může vám to někdo potvrdit?“ překvapí Moudrý rychlou reakcí.

Podezíravě se na něj zadívám. Hraje na mě nějakou habadůru? Chvilku pojiždím prsty po okraji kalhot od nočního kompletu. Váhám. Vlastně proč ne? Protivníka, možnou překážku k obřímu dědictví, vyzkouším. Vsunu dlaň do kalhotek a hned očím kapitána poskytnu žádaný důkaz. Chacha, všechny detaily mám vychytané, včetně zakrvavené vložky.

Zavalitý chlapík dělá dva kroky vzad, jako by na něj vrah právě namířil pistoli. Předvádí zhnusenou tvář. Ložnice nepatřičně burácí smíchy...

Nekonečný sled zmatených otázek neustává. Opravdu má Praha pomalu stoprocentní objasněnost vražd? Nějak tomu přestávám věřit. Nebo kapitán Moudrý ve všední dny sedí na policejní vrátnici? Přemýšlím, co bych mohla udělat na efekt. Získat plusové body, rozptýlit podezření...

Prstem ukazuji na postel a Moudrého poprosím: „Mohli by manžela trochu zakrýt? Milan si nezaslouží takové ponížení, aby tam tak ležel s tím... Ani po...,“ nedořeknu a rozpláču se.

Kriminalista můj požadavek kupodivu chápe. Nakoukne do ložnice a požádá: „Chlapi, mohli byste to...?“ zase zaváhá. Místo slov radši propisku namíří na nahou mrtvolu.

Technici mě moc dobře slyšeli, určitě se dovtipili. Jejich velitel dělá hloupého. Pokrčí rameny a stará se: „Co jako to?“

Moudrý vrtí hlavou a předvede pantomimu. Propisku spojí v pravém úhlu s poklopem, čímž předvádí ztopořený penis. Hned ji prudce sevře v dlaní a tím napodobuje manželovo drcení údu. Nakonec volnou rukou naznačí přehození přikrývky a zahalení morbidní scény, mého vítězství.

Musím si obličej schovat do dlaní. Z vyšetřování se stává totální parodie.

„Řekněte mi něco o seznámení s vaším manželem,“ přiletí ke mně další požadavek.

Odkrývám dlaně z obličeje a pročísnu si blond vlasy. Vciťuji se do nevinné Johanky z Arku na doutnající hranici a spustím: „Před pěti lety jsem začala pracovat v manželově firmě. Po půl roce mi začal nadbíhat. Odmítala jsem ho. Byl o dvacet let starší, ženatý, měl syna a dceru. Nechtěla jsem rozbítet jeho rodinu. Ani když se rozváděl, jsem ho nechtěla. Pak jsem kapitulovala. Podlehla jsem jeho vytrvalosti. A teď...“ vzlyknu, bezmocně máchnu rukou směrem k posteli a s pláčem se svezu po zdi před-síně na chladné kachle. S rolí zdrcené čerstvé vdovy se dokonale sžívám, slyším obecnstvo aplaudovat.

Následuje pětiminutovka neumělého tišení, kdy se na mě podivný kriminalista bojí sáhnout. Neohrabaně se stavím na nohy sama.

Moudrý otáčí další stranu v zápisníku a nadnese: „Jaké bylo vaše manželství z pohledu toho...?“

„Intimností,“ doplňuje jako obvykle šéf techniků.

Špulím rty, předvádím lítostivé oči. „Milan spíš připomínal dvacetiletého kluka. Byli jsme do sebe pořád bláznivě zamilovaní. Většinou jsme se milovali každý den...“ Po odmlce doplňuji: „Když jsem mohla.“

Ložnicí zní obdivné hvízdnutí.

„No toto,“ zadrmolí Moudrý a propiskou se poškrábe na zpoteném čele. Přesune se zpět k dnešní noci. „Tvrдила jste, že jste si dala dva prášky na spaní a manžel pokračoval v tom...“

Raněně pronesu: „Říkal mi, že to tak dělal i v bývalém manželství. Pustil si inspiraci na televizi. Většinou naše milování. Když jsem nemohla, dělal si to sám. Nevadilo mu, že spím.“

„A to v té televizi...“, nakousne kriminalista a vkročí do ložnice.

„Inspirace“, ozve se od mého nočního stolku.

„To jako chcete vidět?“ předvádím vrásky na čele. Žádný zádrhel se nekoná, hraji si jen na slušnou a stydlivou.

Zmatený Moudrý dvě minuty vysvětluje a zároveň se omlouvá. Žádám, aby ostatní z ložnice odešli, a pak spouštím vánoční žhavé milování s plešounem.

„Tak to by mě zabilo taky“, ozve se nakukovač od dveří.

„No toto...“

Výslech byl ve finále. Havrani náš byt, vlastně nyní už můj, opustili před čtvrt hodinou. Konečně utichly jejich debilní kecy. Zbytečně mě rozesmívali, musela jsem se hodně přemáhat, abych nevypadla z role. Kapitánu Moudrému jsem darovala dva manželovy kapesníky, neboť se z něj řinul pot, přestože jsme otevřeli všechna okna a dovnitř putoval chladnější jarní vzduch. Zasedli jsme před hodinou ve ztichlé kuchyni, poněvadž v ložnici zkoumal soudní lékař podělaného šedivce a na práci si vyžádal naprosté soukromí. Na mysl mi přišlo podezření, jestli si náhodou nechce přivydělat pár stříbrných prostřednictvím zaslání pikantních fotek do bulváru.

Do kuchyně za námi dorazil šéf techniků a na stůl položil popsané průhledné sáčky. Pomocí ukazováčku začal vysvětlovat: „Tyhle prášky jsme našli v nočním stolku pana Pletichy...“

„To jsou přece moje prášky“, zadrmlím zmateně. Vytřeštím na zakuklence oči a ujišťuji se: „Nespletl jste se? Ty mám vždycky ve skřínce v koupelně.“

Kapitán Moudrý narovná záda a zbystří.

„V koupelně jsem našel tyhle“, prozradí stojící muž a hned pozvedne nad desku stolu jiný sáček.

„Néé!“ vykřiknu a vzápětí předvedu předpisový pád na včera dokonale vytřenou podlahu.

Křišení z mdlob trvalo dlouho. Sotva Moudrý rozhodl o přivolání záchranky, ožila jsem. A dlouze vysvětlovala...

„... manžel dokonce nevědomky nějakou dobu místo svých léků na vysoký tlak bral léky bývalé manželky na výtok z... však víte z čeho. Několikrát se stalo, že jsem ho přistihla, jak si vzal k posteli mé léky.“

„Jak dlouho ty léky na nízký tlak užíváte?“ zajímá najednou pohotového Moudrého.

„Tři roky. Nízký tlak jsem podědila po mámě,“ hlesnu a zase si promnu obličej, abych v něm udržovala rudou barvu. „Včera jsem si ale nevšimla. Byla jsem moc ospalá...“ Usedavě se rozpláču a s hlavou padlou na stůl se viním: „Já jsem ho vlastně zabila. Vlastní nevšímavostí... Milan zase zapomněl, že má své léky na vysoký tlak v pravé skřínce mezi holením a já v levé... Mezi svými věcmi.“

Moudrý překvapuje: „Stane se. Bohužel, čas nejde vrátit zpátky. Není to vaše chyba.“ Vstane ze židle, pohladí mě po poskakujících zádech a doplní: „Ještě proběhne toxikologie a další. Věřím, že se potvrdí vaše verze.“

„To si v životě neodpustím,“ hlasitě vzlyknu. „Milan nebyl zlý člověk. Prožila jsem s ním nádherné časy. Milovali jsme se... upřímně.“

„Byla to svině,“ doléhá ke mně tichý rozsudek z chodby. Normálně bych souhlasila, ale když si ženská chce zasloužit Oskara za herecký výkon, nesmí vypadnout z role a musí se snažit, jako by šlo o holý život.

„Do hajzlu!“ zakleji. Čtvrté otočení klíčkem a nic. No jo, to jsem celá já. Vím o trochu nemocné baterii v mém Jeepu a kašlu na ni, spíš řešení odsouvám. To proto, že plán nešťastné náhody v naší posteli měl pochopitelně přednost.

Volám z podzemního parkoviště na mobil kapitána Moudrého. Musím, protože byt zapečetil. Chápal, že z něj chci na nějakou dobu vypadnout, hlavně kvůli hyenám z bulváru a dalším novinářům. Srotili se před věžákem, sídlem Milanovy firmy, jako sarančata na pole s chutnou úrodou.

Domluvená konspirace se odsouvá. Dohoda zněla: Až Moudrý předstoupí před novináře, nepozorovaně vyjedu z parkoviště a ukryju se v hotelu za Prahou.

Do výtahu přibírám kriminalistu a stoupáme do posledního patra. Mlčky si prohlíží můj vdovský smuteční ohoz a před vystoupením ho fascinuje můj odvážnější výstřih. Pomyslím si: *To doma nemáš na mazlení, co?* Po odstranění policejních pásek ze dveří spěchám pro klíče od manželova auta.

Konečně se prázdným suterénem rozléhá klapot podpatků. Přicházím k cíli. Otevírám motorovou chloubu realitního krále a uvelebují se v koženec dražší než dovolená na Maledivách. Chvilí jen tak v mamutím teréňáku sedím s otevřenými dveřmi. Zírám na ceduli s espézetkou na protější zdi: *TOP 08*. Manželovo poslední umístění mezi českými boháči. „Namachrovanec zasranej!“ vycedím nenávisťně. Příští rok bude v žebříčku moje jméno. Ráda si jej v nádherném Karibiku v časopisu Forbes přečtu. A pak se s Oskarem procítěně pomiluji. Zoufale mi chybí. Tři roky pústu mi připadají jako nekonečno. Ovšem opatrnost je matka moudrosti.

V myšlenkách bloudím včerejší rozhodující nocí. Jak jsem idiota manžela vášnivě povzbuzovala. Seděla jsem nahá naproti

němu a soutěžila s ním, kdo se dřív udělá. Dvakrát jsem vyhrála. On, nesnášející prohry, chtěl další kolo. A těsně před koncem jej konečně trefilo. Zástava srdce jako z učebnice. S vlídnou tváří jsem se tetelila blahem. Parchanta s křečí v obličeji plně pohltit strach z konce života a k tomu ještě těsně před posledním výdechem slyšel tvrdou pravdu a výsměch. Třeba ještě vnímal. Zasloužil si to! Kdyby konečně zašel na laserovou úpravu pěti dioptrií, všiml by si záměny prášků ve své koupelnové skřínce. Nadřazenec, ještě si léky vždycky přinesl k posteli a tam je zapil ledovcovou vodou. Ta z kohoutku pro něj byla asi jedovatá. Tiše jsem přihlížela osudovému omylu a po těle se mi rozléval slastný pocit. Na mé doporučení si před třetím kolem divočení vzal hned dva prášky. Polknout pilule na nízký tlak, když trpíte vysokým, a rozjet divokou masturbací – to by zabilo i koně...

Poklepu prsty po volantu. „Tak... pojedeme na hotel,“ burcuji se. Zítra se tam psychicky zhroutím. Povolám na pomoc milence z minulosti, známého psychiatra, a před dotěrnými novináři se ukryji na jeho soukromé klinice. Však jsem ztratila milovaného manžela, kdo by se divil.

Sevřu madlo dveří a prudce je zabouchnu. Ohnivá koule. Tlaková vlna. Obří detonace doznívajících v podzemní garáži dlouhou dobu... Nestihnu ani pořádně zaklet. Vyděšené *Kurváá!* mi uvízlo v hrdle...

Dokonalý plán. Ano, neskutečně dlouho jsem vybrušovala jednotlivé drážky ozubených koleček, aby do sebe krásně zapadaly a nic se neposralo. Faktor hloupé náhody dokáže v momentě všechno zničit. Oskarovi jsem přece důrazně poručila, aby se do mé akce nepletl. Nadhazoval mi jistotu nájemného vraha. Přišel i s vlastním plánem, byl netrpělivý. Debil! Žádný klapání podpatků po mramorové dlažbě mého pohádkového záměčku

v Karibiku už v životě neuslyším. Vábivý sen rozmetal výbuch manželova auta. Jako čerstvá vdova určitě lehnu do boxů na soudním vedle něj. Pěkně do chladu, než proletíme komínem krematoria. Já už jsem teda předpečená. Na sto procent skončíme v urně ve společném hrobě. Nikdy se toho slizouna nezbavím!

Bože, kolik prachů jsem narvala do dokonalých koz, a teď jsou ty silikony hnusně seškvařený. Moc jsem netrpěla, jediný klad vlastní smrti...

Výbuchem by moje vyprávění mohlo skončit. Jako ateistka věřím na posmrtný nic, temnotu a věčný prázdno. Proč teda stojím na čtvercové kachli, která spolu s dalšími tvoří něco podobného rovinné osmiproudé dálnici? Předě mnou se do všech světových stran rozhlíží babka se šedivými vlasy a v bílém hábitu až po kotníky. Černovlasý chlap ve stejném ohozu po její levici něco nesrozumitelného mumlá. Valím oči na okolní nádherný jas, přepůlený temnotou. Kachle jsou šedivé, ty obsazené blikají a vytváří působivou barevnou symfonii. Co to jako má být? Všechno se podělalo, chci mít navždy klid! Definitivu! Tečku! Vytočená na nejvyšší míru netoužím po nějakém posmrtném životě!

Široká lidská dálnice jede konstantní rychlostí vpřed. Míjíme něco na způsob obřího skeneru. Umělá inteligence v druhém světě? To mě poser! Moje noční košile, připomínající cudnou dobu císaře pána, tmavne. Naopak babka přede mnou začíná zářit. Většinou jsou lidé zmatení, někteří ne a se sepnutýma rukama drmolí modlitbu. Ty vole, já neznám ani Otče náš. Průser! Chápu, co představuje ta čern vlevo. Záře příjemné nebičko, temno peklo s plameny. Ti pobožní fanatici se staletími neprolhali, jak jsem si do posledního zaklení v manželově fáru myslela.

Dálnice se v dálce rozdvouje. Chci zamířit k nádhernému světlu, jenže nedokážu zvednout nohy, abych se posunula víc

vpravo. Jako bych v chodidlech měla silné magnety. Každý stojíme na své blikající kachli. Ty se začínají samy od sebe pohybovat a lidičky se rozřazují. Že by děsivá robotizace pronikla až sem? To je neskutečný bizár! Posouvám se víc a víc vlevo. Není se co divit, však mám na krku úkladnou vraždu. Pomůže tady lež? Slavný Bůh, sídlící zaručeně na konci pravé větve pojízdné dálnice, bude určitě něco jako detektor lži. Vládce pekla by mohl být hloupější. Přeju si to! V duchu se ke své poslední naději modlím. Těch věcí z minulosti mám totiž na svědomí víc. Že jsem radši neskončila u jeptišek!

Jasně, pevně spojená s mou kachlí mířím ke chřtánu pekla doleva. Lidská dálnice se zužuje na polovinu. Ty svině, výherci v loterii, cestovatelé do nebe, k nám vrhají opovržlivé pohledy. Někteří blbečci se nešťastníkům nepokrytě posmívají. Copak takoví si nebe zaslouží? Aby vás ten slavný Bůh nenakopal do prdele a neposlal šupem za námi.

Po krátkém čase se blíží další dělení. Angličtina jako univerzální jazyk i tady? Čtu nápisy na velkých tabulích: RECYCLING..., KINGDOM..., DESTRUCTION. No, v tom posledním bych skončit nechtěla. Nebo možná jo. Třeba by mi tam splnili přání věčného klidu, definitivní tečky za posraným životem.

Pokračuji prostředkem dál, do svého nového království. Co tam na mě čeká? Obdoba nebeského ráje? V peklíčku? Sotva. Odvracím hlavu od vyděšených obličejů, které projíždí pod cedulí DESTRUCTION. Taky ti vlevo ustrašeně polykají nasucho. Možná se bojí očiště. Ti pobožní určitě.

Otáčím se dozadu. Za mnou stojí staří, mladí, běloši, černoši, Asiaté. Po konci své životní pouti mlčky cestují k jejímu pekelnému pokračování.

Přede mnou se v dálce tyčí další cedule s nápisy. Přibližujeme se. Jistě, zase bude následovat rozřazení. Názvy kontinentů blikají, posmrtná dálnice se mění v pět silnic mezinárodní třídy. Náhle si uvědomuji, že se cítím nepochopitelně uvolněná. Měly by mi přece děsem z pekla šedivět vlasy. Ale co, za pozemské jízdy jsem toho přežila už dost.

Paráda, žádný div! Východní Evropa jako pól i tady. Neputujeme už pouze tmavě rudou pouští, kde ze země vychází plynové obláčky. Necítím ale žádný zápach síry nebo čehokoliv jiného. Ostatní Evropané míří mezi kouzelně blyštivé skály, my zbylí můžeme obdivovat leda pár občasných šutrů.

Vidím rodný jazyk! V dáli září nápis ČESKÁ REPUBLIKA. Sotva minu ceduli, kachle pod mýma nohama se vydá prudce vpřed. Místo jí uvolňují další kachle. To je fofr, pane Šofr! Blond vlasy délky pod ramena mi vlají, obličej mi ovívá příjemně teplý vzdoušek.

„Poprvý v životě nemám hlad,“ pronese za mnou hluboký mužský hlas.

Trhnu sebou. Sice se blížím ke vzdálené postavě přede mnou, ale někoho za zády jsem nečekala. Při posledním otáčení jsem žádného člověka neviděla. Přesvědčuji se. Bože, ten obrovský chlap je neskutečně vypasený! Peklo jako odměna za obžerství?

Pojízdné kachle se ztrácejí v zemi, asi spěchají pro další šokované nováčky. Udělám první kroky od vlastní smrti. Bosé nohy otiskují do hřejivého pouštního písku. Kolem dokola vládne potmělost.

„To jsme dopadly,“ hlesne smutně žena s rezavými vlasy. Odhaduji ji sotva na čtyřicet. „Že jsem se na tom přechodu líp nerozhlídla.“

Stojí shrbená u osamocené podivné čtvercové nízké budovy, celé černé, bez oken. Na jejím vršku se skví strašidelným písmem a všelijak nahnutými písmeny vyvedený nápis: VÍTEJTE!

AŽ SE VÁM U NÁS LÍBÍ! Pod něj nějaký vtipálek, stoprocentně patřící do pekla, vyškrábal: DŘINA OČIŠŤUJE SVĚDOMÍ, PLAMENY LÉČÍ.

„Že sem lez na ten žebřík, abych si začichal, jak sousedovi z udírny voní uzžený,“ zalituje tlust'och, který mě těžkým krokem doprovází.

„Co vy? Tak mladá,“ zajímá ženu.

Zastavím metr od ní a přiznám: „Vybuchlo se mnou auto.“

„Elektromobil?“

„Ne. Manželovo. Byla v něm nálož...“

Další řeči utne syčivé otevírání černých dveří. Vstupujeme do matně osvětleného výtahu. Se zadrženým dechem čekáme.

„Kam pojedeme?“ stará se tlust'och. Blbá otázka. Nikam jinam než do podzemí bychom se stejně nedostali.

Dobíhá důchodkyně. Sotva se k nám připojí, automatické dveře se zavřou a padáme dolů.

„Vítá vás Aldehaur,“ line se k nám od stropu chraptivým a hodně děsivým hlasem. Však se hajzlík po dořeknutí ještě zlověstně chechtá a morbiditu chvíle zvyšuje strašidelná ozvěna.

Míjíme patra s názvy jednotlivých krajů. Zatím tři. Náhle zastavujeme. Praha. Dveře se otevřou a odhalí temně růžovou mlhavou chodbu. „Hana Pletichová,“ ozve se jiný hlas. Váhám. Vůbec se mi do neznáma nechce. Kabinkou zaduní: „Pohni prdelí, ženská!“ Prostorem se rozezvučí výsměšné řehtání doplněné dodatkem: „Veget ti skončil...“

Trošku jsem se otřepala. Dobrovolně přiznávám: první desítky metrů jsem šla strašidelnou chodbou rychlostí malomocné a děsila se každého šramotu i otevření některých z mnoha černých podrápaných dveří. Vytvořily ty rýhy vůbec lidské nehty? Nebo snad mně neznámá příšera?

Na rozcestí poslouchám informační tabuli s opravdu d'ábel-ským písmem a zabočím úplně vlevo, směrem k pražskému obvodu, kde bydlím. Vlastně bydlela. Kdybych aspoň získala doprovod, nebylo by mi tak šoufl. Jasně, strach mnou prostupuje, ale moc se nepotím, tělo se mi netřese. Vůbec nemám nutkání na potřebu, netrápí mě hlad ani žízeň. Nikde nevidím hodiny. Chodby jsou vytesané do skály. Spíš hrubě, odfláknutě, což k peklu tak nějak patří. Slyším tlumené lidské hlasy, taky vzdálené skřeky, ale zatím jsem nepotkala živou duši. Co to plácám, život a peklo se přece vylučují.

Z pravé strany stropu začne vyskakovat blikající šipka. Ukazuje na zaprášené dveře bez rýh. Čtu cedulku: *PŘÍJMOVÁ KANCELÁŘ NOVĚ PŘÍCHOZÍCH*. Za poslední slovo někdo připsal drobnějším písmem: *zdechlin*. Chystám se zaklepat. Než kloub prstu dopadne na kov, dveře se s nechutným skřípotem samy otevírají. Lekám se a odstupuji až ke druhé zdi chodby.

„Už by to měl někdo konečně promazat,“ zavrčí celkem pohledný chlap za kulatým proskleným stolem s válcovitým otvorem vprostřed. „Je to napsaný v požadavcích už od konce druhé světové.“

Sevření bojácnosti ustupuje a vcházím dovnitř. Děsivý skřípot za mými zády v mysli potlačuji. Netuším, proč můj nový chudinský ohoz víc zčernal. Snad na něm cestou ulpěl popílek.

Úředník čte z displeje na stole: „Hana Pletichová, Praha, dvacet devět let, zemřela dne 6. května 2023 ve čtrnáct hodin, třicet osm minut. Příčina: devastační zranění po úkladné vraždě.“

„Byla to nešťastná náhoda,“ upozorním nesměle a dál si prohlížím jeskynní kancelář, v níž je moderní jen ten prosklený stůl se zabudovanou elektronikou.

Hnědovlasý muž v šedivém, těsnějším kompletu zvedne hlavu, přejede mě přísným pohledem a odměřeně nadnese: „Chcete hned valit do dvanáctky?“

Jak zareagovat? Co znamená dvanáctka? Nějaká samotka? Zavrtím hlavou a kajícně sklopím zrak.

„Nic nevíte. Jenom si domýšlíte,“ pronese úředník, pootočí se v křesle, do ruky vezme průhledný dálkový ovladač, zmáčkne tlačítko a na protější hladké skále se začne přehrávat videopřenos. Vysvětlí: „Vaši nejbližší právě teď.“

Kanceláři zaburácí: „Na smrt těch dvou hajzlů a na naše vítězství!“ Vyvaluji oči. Jasně, u tří osob mě to neudivuje. Proč se ale z mé smrti raduje miláček Oskar? Moje sestra, máma? Oni se sčuchli s Milanovou bývalkou a jeho dětmi? Zní cinkot sklenic s jiskřivým šampaňským. Za chvíli zírám na vášnivé líbání Oskara s mou sestrou. Nejsem schopná jediného slova. Sestru Jitku střídá manželova ex a s Oskarem se objímá.

„Ti hajzlové!“ křiknu nenávisťně a být něco pevného poblíž, mrsknu to po těch křivácích.

„Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá,“ uchechtne se úředník a děs ze skály mizí.

„Já jsem manžela nechtěla to...“ škytnu. „Teď toho lituju, že jsem chtěla, aby Milan...“ bojuju o neposlání do očiště.

Úředník našpulí rty, okamžik hledí na schlíplou postavu před sebou, načež vypálí: „Ženská, tady nejste v podělaném nebi. Tady vám nějaká pozdní lítost nepomůže. Chcete snad skončit ve dvanáctce?“

Zase ta neurčitá hrozba dvanáctky. Že by opravdu očištěc?

Protějšek znova oči noří do displeje na stole a pak zadrmlí: „Za poslední dva roky toho máte maximálně na desítku. Taký žádná...“ zmlkne a zrak nasměřuje na mě.

Rozpohybuji rty a nesměle naznačím vyřčení slova *výhra*.

Muž přikývne a vyzve: „Tak mi řekněte všechno, co máte na svědomí. Na nic nezapomeňte. Jak si u mě ustelete, tak si u nás i lehnete.“

Převaluji v hlavě různé nepravosti ze svého právě skončeného života. Vlastně hříchy. Který vybrat jako první? Zkouším: „Sestře jsem přebrala pár kluků. Nenáviděla mě za to.“

„Kolik?“ zajímá úředníka. Na displeji před ním září tabulka s čísly.

„Nejmíň pět.“

„To je za tři sta bodů. Nic moc.“

„Souložila jsem s papežem!“ vybafnu a zapřu se o okraj stolu.

Muž se s rachotem přesune o metr dál a vmžiku ponurou kancelář ozáří druhý displej. Mimoděk zamumlá: „To by bylo aspoň za třicet tisíc bodů.“ Po pár minutách nespokojeně mlaskne a upřesní: „Ten kardinál byl pouhý kandidát na papeže. Ještě ho za kandidáta označil bulvár. Ten jediný by podle nich dokázal rozvrátit církev... Nejvíc vám můžu dát dva tisíce bodů.“

„Bylo to prase. Sodomita,“ doplňuji.

„Dobrá. Dva a půl tisíce bodů...“

Pokračuji s obviňováním sama sebe, lítá ze mě hřích za hříchem. Body naskakují, ale podle arbitra trčím v osmičce. Moc jsem si nepolepšila.

Vyhrnuji šaty až ke krku a předvádím protějšku nahé tělo. Prsty přejedu přes tři jizvy nad podbříškem a sdělím: „Jeden italský mafián mě donutil absolvovat tajný potrat. Jinak by mě zabil. Řezal mi nožem do břicha.“

„Vynecháme donucení a hrozbu smrti,“ překvapuje úředník, „a máme to za dvacet tisíc bodů.“ Nečekaně vstane z křesla a míří za mnou.

Všímám si jeho erekce. Dráždivě špitám: „Mám šílenou chuť na sex.“

Úředník se zastaví, natáhne se pro menší ovladač a vmžiku třeštím oči na lůžko padající z boku skály. Zapráší se teda jako za kombajnem. Naštěstí vzápětí nechutný hnus zakryje příjemně hebká, čistá deka.

Prvně jsem si v pekle vrzla. Ten sex byl d'ábelsky vzrušující, s famózními orgasmy. Narazit na nadržného chlapa, který desítky let nezasunul, přejí každé ženské.

Postel skončila zase uložená ve skále, úředník sedí v křesle a drmolí: „Mohla bys třeba srazit dítě autem a od nehody ujet. Za to je patnáct tisíc bodů.“

Opouštím žužlání penisu a zpod stolu přitakám: „Jo, to tam dej taky, ty bejku...“

Skončím ve čtverce. Podle úředníka Kosmy je to na peklo pohodíčka. Můj nejstarší prozatímní milenec. Narodil se už v roce 1502, ale byl čilejší než lecjaký mladý srnec.

Zůstala bych u Kosmy dýl, bohužel bouchání na dveře mou audienci ukončilo. Vystřídal mě chlapík potetovaný i v obličejí. Na první pohled protřelý kriminálník. Dozvěděla bych se víc detailů, jak to tady v podzemí chodí, ale přijímací schůzce vládlo potěšení těl a ukojení chťiče. Kosmovi jsem vděčná. Blb manžel Milan obrácený systém pekla nepochopil. Jistěže, sypal hříchy přede mnou. Spíš zapíral, sviňárny zlehčoval, myslel si, že tímto unikne strašáku v podobě očiště. Neskončil ve dvanáctce, bude rubat štolý s nástroji k hovnu v devítce. Milan se z toho posere. Manuálně v životě nedělal, lopatu a krumpáč snad nikdy nadržel v ruce. Ale co, přeji mu to. Nepotkám se s ním, což kvituji s povděkem. Největší prdel je blbovo přesvědčení o jeho podílu na vlastní smrti. Prostě sám zaměnil prášky. Kosma jej u toho nechal. V devítce Milan žádný kredity neschrástí, aby zjistil pravdu. Hňup zůstane dál nevědoucím hňupem... Kredity a peklo? Vysvětlím později. Spěchejme do mého nového domova!

Kráčím tlumeně osvětlenými chodbami a mé putování řídí věcička v dlani. K cíli cesty navádí novicku rudá šípka, prazvláštní kompas věnovaný Kosmou. Pod paží svírám zdejší zákoník. Nepřekvapivě čítá přesně šest set šedesát šest jednotlivých bodů, které se musí dodržovat. Taková perlička: Výklad zákona, jehož číslo obsahuje šestku, si člověk musí několikrát převrátit sem

a tam. Holt malá škodolibost samotného d'ábla, šéfa vyhaslých životů.

Nějak v nitru necítím vztek na nejbližší za namydlené schody. Neodhalila jsem dvojí Oskarovu tvář, dobře mi tak. Porážky jsem se snažila vždy hodit za hlavu, ne se v nich utápět a brečet sama nad sebou. Uvázat v *kdyby* nemá smysl. Že ale ten hajzl drbe mou vlastní sestru, tomu bych nikdy neuvěřila. Milanovu ex Janu jsem Oskarovi sama strčila do postele. Potom jsem naranžovala dramatické představení, kdy Milan nahou manželku s výkonným nadsamcem načapal. Následoval rozvod, po třech měsících naše svatba a pomalé prodírání k obří hromadě prachů... Však nastane čas a jednoho dne tady ty křiváky uvítám. Pak poznají, jaká dokážu být zákeřná svině.

Kosmu jsem neviděla naposledy. Postel padla při mojí první návštěvě na kamennou zem ještě dvakrát. Chudáček, přede mnou se miloval jen krátce po druhé světové s oběšenou kolaborantkou. Má přísný zákaz rozdávat si to při úředním jednání, šileně se mnou riskoval, ale nakonec vrátil blahem. Provedla jsem jej intimním rájem a bude si mě povolávat na úklid kanceláře. Tam mu už sexování se mnou zákon nezakazuje.

Zastavuji u obřích, pevných ocelových dveří na konci chodby. Pekelným stylem vyvedená zářící velká čtyřka, s mnoha blesky, prozrazuje můj nový domov. V lehkém přišetí marně hledám zvonek. No nic, zabouchám. Přitlačím a dvě prudší rány mají za následek nepředstavitelný rachot. Jako by vybuchla z letadla shozená bomba. Odskakuji od dveří a dlaně si tisknu na uši.

Vstup do domoviny se hned otevírá. Třeštím oči. Během putování chodbami jsem nepotkala další obyvatele pekla, ale co to přede mnou stojí? Hned se ta podivná malá postava čertí a ukazuje na tlačítko ve skále. Sotva ve výšce mých kotníků se

nachází pidi zvonek. No jo, nic tady nebude racionální jako na povrchu.

Předvádím nejomluvnější obličej, hlavu nakláním na bok a přitom si pohádkovou bytost prohlížím. Rohy raráškoví sice chybí, naproti tomu ocasem může zametat podlahu. Oranžové kudrliny doprovázejí pouze uši a směšný špičatý zakrslý nos by rozesmál každé dítě.

Rarášek se přestal zlobit, prodloužil koutky úzkých úst a zve mě vlídným gestem ruky do nitra sekce číslo čtyři pro zemřelé našince. Vzkročím za dveře a ucítím jemné plácnutí přes zadek. Potvůrka s tmavě červeným obličejem má neodbytné ruce. Pořád skáče kolem mě a novicku drze osahává. Zastavím se, zákoník odložím na vystouplý kámen a vyhrnu si šaty.

„Híí!“ piští rarášek, povyskočí a vesele zatleská. Temné oči se mu rozjasní a pomocí čtyř prstů, s takovými bambulkami na konci, mě začne prozkoumávat.

Bude to typický chlap. Prvně ho zajímá bobr, který jsem shodila už na střední, aby mi tady zase pekelně rychle vyrašil. Jasně, dál ho lákají jenom prsa a zadek. Olíznutí doprovodu asi znamená pochvalu nebo uspokojení. Lem šatů spouštím dolů a mazlíka pohladím přes chmýří ve tváři. Získala jsem v novém domově prvního kamaráda. Dál putujeme spojení dlaněmi. Nejsem žádná koketa, jen jsem poslechla Kosmovo doporučení. Údajně umí být rarášci pěkní hajzlíci, zákešní. Jedna oprava: Vlastně za prachy jsem koketou bývala ráda... Často...

„Hančo, seš to ty?“ udiveně vysouká čahounka s krátkým hnědým sestřihem. Hodně neumělým, připomíná věžeňský.

Zírám na vítězku komparsu do filmu o koncentráku a mučení mozku zastavuji až na základce. Nejistě hlesnu: „Naďa?“

„Jasně!“

Rarášek odběhl otevřít dalšímu otravovi a jeho ruka zmizela z mého zadku. Nad'a mě zatáhla k sobě do kobky, zabouchla dveře a sedla si na vysokou kamennou postel. Poklepáním na rudou látku nevábného povlečení mě bývalá spolužačka láká na pokec. „Proboha, kde ty se tady bereš? Jsem četla, jakýho nechutnýho boháče kloflas.“

Uvelebím se vedle Nadi a pokrčím rameny. Přiznám: „A ten nechutný boháč mě dostal až do pekla.“ Trochu neochotně povyprávím o finále pozemské pouti a radši přehodím výhybku: „Co tebe dostalo až sem? Nemoc?“

„Hovno!“ vyhrkne a hned se pochlubí: „Ubodal mě jeden psychouš.“

V duchu tápu. Jaký psychouš? Vždyť Nad'a propadla v sedmičce. Byla na učení tupá jako sáně. Hádám: „Jako dělalas na psychiatrii sestřičku?“

Nad'a vstane, z kamenné podlahy sebere ochmatanou krabku a prohodí: „Ti to celý ukážu.“ Usedne zpět, zachichotá se a řekne: „Já a sestřička? Kéž by. Šlapala jsem.“

Zírám na obrazy na protější zdi – finále života dávné spolužačky, do níž nepřičetně zaráží řeznický nůž německý úchyl. Dost drsný děj nedám, dlaní si zakrývám oči.

Nad'a vlastně pro mě znamenala blízkou duši nejen díky známosti z dětství, ale i drahou prostitutky. Bývala jsem třeštidlo už od propuknutí puberty. Od čtrnácti mé dívčí nahé tělo končilo pod staršími kluky z naší party, pak jsem blaženost za pozornost v mé kapse poskytovala ženáčům a před maturitou jsem se začala prodávat na netu. Měsíčně jsem vydělávala víc než poslanec se svým asistentem dohromady. Po střední jsem denní studium výšky odpískala a kývla na návrh italského milence. Řím mi zpočátku chutnal, dohození chlapi na úrovni taky. Pod-

nikatelé, soudci, právníci, politici, mafiáni a taky kardinálové a biskupové. Naučila jsem se dokonale další jazyky, prostě předpisová luxusní kurva. Jenže, řekněme, že můj pasák, patřil k nenasytům. Bral si sice směšných deset procent z mých výdělků, ale daleko větší prachy získával vydíráním přihraných klientů. Nakonec mě zachránil útěk z Itálie, on skončil v Tibeře. Vylovili ho pod Andělským hradem. Poprava nesla znaky mafie... Šíleně jsem se třásla strachy, že pomsta dostihne i mě.

Přes půl roku jsem v Praze zůstávala zašitá v pronajatém bytě na Jižáku a nevycházela moc ven. Pak jsem se připomněla jednomu boháči. Ne, žádné prodávání přes net jsem neriskovala a spoléhala se na reference. „Dohod’ mě chlapovi na úrovni a příště máš slevu, brouku,“ to byla má nejčastější věta po postelových hrátkách.

Na půdu právnické fakulty jsem sice páchla jenom jednou, ale doktorským titulem se můžu směle pochlubit. Jedna ochotná mamina, samoživitelka, si tak přivydělávala. Dokonce do školy chodila s mou občankou. Byla mi podobná, nikdo podvod neprokoukl. Dálkový studium se dá tímto způsobem v pohodě absolvovat.

Kde jsem potkala Oskara? V bytě samoživitelky, která si hrála na mě. Byl to její neodolatelný brácha a později můj věrný mile-nec. Ano, plánovala jsem s ním skvělou budoucnost, pohádkový život v Karibiku, děti... Hajzl jeden! Pryč od toho!

Nad’a po převyprávění mého života delší čas mlčí, načež si postěžuje: „Jsem vychrtlina s lentilkama, s kostnatým zadkem a tuctovým ksichtem. Než se nade mnou nějaký chlap smiloval, bejvala jsem promrzlá až na kost. Ještě jsem lapla kreténa pasáka, co mě vobíral...“ Podrbe se na hlavě a smutně dodá: „Ty seš kočka. Mohla sis vybírat tam nahoře, budeš v pohodě